

РЕШЕНИЕ

№ 37232

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 20.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **5067** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Е. Ч. – гражданка на РТурция срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ по заявление от 17.12.2024г., издаден на 07.04.2025г. от ЗКС на РБългария в Б., Т..

В жалбата са поддържа, че отказа е незаконосъобразен и необоснован. Според жалбоподателката, нейните права са нарушени, тъй като възнамерява трайно да се установи в България, има реална връзка с домакина, не е получила възможност да представи допълнителни документи. Мотивите на административния орган за отказа са формални и не доказват реална заплаха за обществения ред или сигурността.

От фактическа страна съдът установи, че Е. Ч. – Гражданка на РТурция е подала на 17.12.2024г. заявление за издаване на виза тип „Д“, като с оспорения Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказа за издаване на виза, издаден на 07.04.2025г. и връчен ѝ на 25.04.2025г., ЗКЛ на РБългария в Б., Т. е отказал издаване на заявената виза на основание чл.10, ал.1, т.17 от Закона за чужденците в Република България. В графа „Допълнителни забележки“ е записано, че по данни на домакина апликантът няма ключ и лични вещи в жилището му и досега не е пребивавал на адреса. Не знае за намерението на чужденеца, дали ще се установи трайно, продължително или постоянно в РБългария, но заявява, че не желае апликанта да пребивава на адреса. Приложени са доказателства, че жалбоподателката е родена в [населено място] лист, област К., изселена е в Т. на 25.01.1978г. и е лишена от българско гражданство с Указ №141/25.01.1978г. на Държавния съвет на Република България.

Приложен е договор за отдаване под наем от 09.12.2024г. на стая от масивна жилищна сграда със

застроена площ от 103 кв. м., находяща се на адрес [населено място] лист, обл. К., [улица]. Договорът е за срок от 6 години, считано от 12.12.2024г., срещу заплащане на месечен наем от 10 лева, подписан с наемодател Х. Х. М. – българска гражданка. Договорът е с нотариална заверка на подписите, като Е. Ч. е била представлявана от Филиз Р. И., която го е подписала. Приложена е и нотариално заверена декларация от собственичката на имота Х. Х. М., която към датата на заверката 12.12.2024г. декларира, че не възразява турската гражданка Е. Ч. да живее в една от стаите на имота ѝ в [населено място] лист, на [улица]. Заявителката няма регистрация за съдимост в Т., видно от представеното Удостоверение от Главната прокуратура на Т..

Съдът е изискал и приложил като доказателство по делото становището на Началник група „Миграция“ – ОДМВР – К., дадено в хода на съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза, във връзка с изискването на чл.30, ал.2 от НУРИВОВР. В него са отразени и резултатите от извършените от служители на група „Миграция“ при ОД на МВР – К. проверки в информационните фондове на МВР и на декларирания от лицето адрес на пребиваване. На 11.11.2024г. е извършена проверка на декларирания адрес на пребиваване в [населено място] лист, на [улица], общ. К.. Поради липса на такъв номер е проведен разговор с кметския наместник на селото М. И. А., която заявява, че такъв адрес няма. След като е извършена проверка и в АИС „ЕРЧ“ е дадено становище, че са налице основания за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Становището на Държавна агенция „Национална сигурност“ по съгласувателната процедура и положително, видно от полученото по делото писмо рег. № 6848/20.06.2025г., подписано то Зам. председателя на ДА „НС“.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима. Оспореният отказ е връчен на 25.04.2025г., а жалбата е получена в АССГ със съпроводителното писмо на дирекция „К. отношения“ на МВНР и административната преписка без поставен входящ номер и каквито и да било данни за датата на подаването ѝ. Поради това, съдът я намира за допустима. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му на личен и семеен живот, твърди, че има „реална връзка с домакина“.

Разгледана по същество жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложени са заповеди за компетентност на ЗКС в посолството на Република България в Р. Т., издадени от Министъра на външните работи.

Съгласно чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. По чл.25, т.9 ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени са на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Посоченото в издаденият административен акт правно основание за отказа - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Фактическите основания за отказа, посочени във Стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза не се установиха от представените от ответника по делото и допълнително изискани от съда доказателства. В допълнителните забележки е посочено,

че при проведена среща с домакина, последният е заявил, че апликантът няма ключ и вещи в жилището му, не знае намерението на чужденеца и дали ще се установи в България, също не желае апликантът да пребивава на адреса. Адресът на жилището, посочен в договора за наем и в декларацията от собственика е [населено място] лист, [улица]. От становището на началник група „Миграция“, намиращо се на лист 59 от делото обаче е видно, че проверката е извършена на адрес ул. О., №82, като такъв номер се е оказало, че не съществува, поради което е дадено и отрицателно становище. При тези данни, съдът констатира, че отказът е напълно немотивиран, тъй като изложените обстоятелства във в „допълнителни забележки“ не се подкрепят с доказателства. Служителите на сектор „Миграция“ при ОД МВР К. не са извършили проверка на заявления от кандидата адрес на пребиваване в [населено място] лист, не са разговаряли със собственика, поради което и становището на началник група „Миграция“ не може да бъде доказателство за изложените от КДЛ в оспорения административен акт фактически обстоятелства.

Отказът като немотивиран следва да се отмени и преписката да се върне за ново произнасяне, след провеждане на повторна съгласувателна процедура със миграционните служби, на които да се укаже точният адрес на пребиваване в РБългария, деклариран от заявителката Е. Ч..

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Ч. – гражданка на РТурция Отказ за издаване на виза тип „Д“ по заявление от 17.12.2024г., издаден на 07.04.2025г. от ЗКС на РБългария в Б., Т.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне при спазване на указанията по прилагане на закона, дадени в мотивите на решението.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: